

da han sagde, at Tilpasningen til 90 vil først kunne være tilendebragt i Slutningen 1926, vil kunne se, naar man derefter skal begynde paa den nye Krise, hvilken Tid den yderligere vil tage.

Derfor siger vi, at Afgørelsen maa hidføres hurtigst muligt, og i dette Formaals Tjeneste er det, at vi har ønsket denne Redegørelse, som nogle Medlemmer mener, det vil tage en rum Tid at faa, men som vi har ønsket tilvejebragt snarest muligt og senest inden Udgangen af dette Aar. Den højtærede Statsminister har lovet at fremskynde den, og jeg ved, han har fremskyndet den paa enhver Maade. Om den vil foreligge just inden den 31. December, tør jeg ikke udtale mig om, men det er min Opfattelse, at den vil foreligge, naar vi træder sammen igen, og saa vil det være muligt for Rigsdagen at tage den endelige Afgørelse med Hensyn til, om vi skal foretage det samme som det Land, det ærede Medlem Hr. Fraenkel nævnte, eller om vi, hvis Rigsdagen ikke vil være med dertil, skal tage alle Paritetspolitikens Byrder paa os og gaa videre med dem. Og skulde man forkaste Standpunktet om Stabilisering ved en lavere Værdi, er det ganske klart, at de, der overstemmes paa det Tidspunkt, de, hvis Standpunkt forkastes, selvfølgelig maa gaa ind i den nye Situation, paa det nye Grundlag, som fremkommer derved, at man ikke vilde følge det Raad, vi har givet, og saa bliver jo Spørgsmaalet, paa hvilken Maade man bør naa Pariteten. Men jeg er af den Opfattelse, at naar vi kommer til den endelige Afgørelse, vil Spørgsmaalet om, hvor Befolkningen, Erhvervslivet og de politiske Repræsentanter staar, faa et andet Udseende, end det har i Dag. Jeg lægger Vægt paa, at to fremtrædende Medlemmer af Venstre, det ærede Medlem Hr. Pinstrup og det ærede Medlem Hr. Brørsen — og i Virkeligheden har det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersens og det ærede Medlem Hr. Hedegaards Udtalelser bestyret disse to Medlemmers Stilling, ligesom det ærede Medlem Hr. Fraenkels Udtalelser og andre konservative Udtalelser i Dag gaar i samme Retning —, udtaler, at de vil tage et ganske sagligt Standpunkt, naar denne Redegørelse foreligger.

Jeg har endnu kun et Par Bemærkninger at gøre. Den første er til det ærede Medlem Hr. Pürschel, som vedrørende Spørgsmaalet om Fæstnelsen ved en lavere Guldværdi sagde, at vor Politik i saa Henseende havde faaet et Stød ved, at de jydsk Husmænd havde taget et andet Standpunkt. Det ærede Medlem ved meget vel, at det ikke er de jydsk Husmænd, som har taget et

saadant Standpunkt, men det er den jydsk Husmand, som er Formand for de jydsk Husmandsforeninger, og han har fremsat dette Standpunkt paa egne Vegne og ikke paa Bestyrelsens eller paa Husmændenes Vegne.

Dernæst sagde det ærede Medlem, at det, man ved den Politik, som vi forfægter, vil tillade, er dels en Opjobning til op imod Pari og derefter en Nedjobning til henimod de nuværende Minimumskurser. Det er ganske urigtigt. Nationalbanken, skulde jeg tro, har Styrke nok til, inden denne Redegørelse foreligger, at hindre, at man bevæger sig bort fra den nuværende Kursværdi, og saa kan jo Afgørelsen træffes, uden at der bliver en saadan Opjobnings- eller Nedjobningsperiode. Saadanne Opjobnings- eller Nedjobningsperioder vil derimod kunne forekomme, hvis Paripolitikken fremdeles bliver forkyndt her i Rigsdagen som et Maal, der ikke er ret nær.

Det ærede Medlem gjorde nogle Bemærkninger om Norge. Jeg skal herom kun ganske kort sige, at jeg sagde, det har vist sig, at Opgangsbevægelsen kunde standses i Norge, naar man forenede tre Ting, nemlig Opkøb af fremmed Valuta, Diskontoneedsættelse og en Advarsel fra de kompetente Myndigheders Side til Spekulanterne mod at tro, at Sagen var afgjort. Her i Landet har kun een Ting været anvendt: Opkøbene, medens man udskød Diskontoneedsættelsen og, samtidig med, at man søgte at standse Kronen, sagde til Spekulanterne: I kan alligevel dristigt gaa videre, for vort Maal er Pari. Det er en Politik, hvori der overhovedet ikke har været den mindste Konsekvens.

Til den højtærede Statsminister skal jeg kun sige, idet jeg glæder mig over den Udtalelse, han nu fremsatte om Nationalbankens Politik, at det er ikke rigtigt, at Nationalbanken, da den ved denne Samlings Begyndelse modtog en Opfordring til at holde Kursen oppe omkring 90, ikke hørte Kritik over, at den havde undladt at opfylde sit Tilsagn om at søge at holde Kursen ved 80, hvor den stod i Sommersamlingen. Tværtimod, det blev meget stærkt fremhævet overfor Nationalbanken, hvor urigtigt den havde handlet, navnlig ved at sidde Rigsdagens Raad om Diskontoneedsættelse overhørig og overhovedet ved at lade Kursen stige, skønt alle Erhvervene og Rigsdagspolitikkerne havde fremhævet, hvor uheldsvanger denne hurtige Bevægelse i Kursen, som havde fundet Sted allerede indtil 80, var; og naar man ønskede, at Nationalbanken, indtil Rigsdagen kom ind,